

Opfattelser. Det drejer sig jo i første Række om at opnaa en Forstaaelse mellem Regeringerne.

Efter min Mening skal man bede Raa- det om at udnævne denne Kommission, før det skilles ved Forsamlingens Slutning, og Undersøgelseskommissionen bør slutte sine Overvejelser meget hurtigt.

Overvejelsernes Formaal bør være Ud- arbejdsdelen af et Forslag til en internation- al Konvention, som hviler paa det Prin- cip, at Anvendelsen af Toldkontingenter og Specialisering af Tariferne altid bør finde Sted paa en Maade, der ikke krænker de Rettigheder, som udspringer af Kon- ventioner, der er baseret paa Mestbegun- stigelsesklausulen. Men dette er kun en Henstilling. Jeg antager, det mest prakti- ske vil være i et Underudvalg at under- søge den Fremgangsmaade, der skal føl- ges.

Jeg har endnu kun en Bemærkning at gøre med Hensyn til Tanken om Rationali- sering, som mere og mere behersker Dis- kussionen angaaende Europas økonomiske Genrejsning. Alle anerkender Nødvendig- heden af at rationalisere de europæiske Staters Produktion og Handelen mellem dem. Med Hensyn til Midlerne, hvorved denne Rationalisering skal bringes til Ud- førelse, er Opfattelserne divergerende.

Den Opfattelse gør sig gældende i visse Kredse, at Rationaliseringen bør op- naas ved et System af Vare- og Toldkon- tingenter og ved Regulering af Produktio- nen og Handelen efter Aftale mellem Re- geringerne og realiseret ved Hjælp af Sta- ternes Indgriben. Det er meget naturligt, at en saadan Opfattelse har kunnet opstaa. Hvis det var muligt virkelig at konstatere Karakteren af den Produktion og Handel, som vilde være den mest hensigtsmæssige for alle interesserede, vilde det være meget opportunt at indføre et System af denne Art gennem gensidige Aftaler, men jeg har ikke Indtrykket af, at vi i vor Opfat- telse af det økonomiske Liv er kommet til en Grad af Klarhed, som tillader at gaa

frem paa denne Maade efter en større Skala.

Under alle de Forhandlinger, der er blevet organiseret af Folkeforbundet siden Konferencen i Bryssel for 10 Aar siden indtil denne Dag, har den Opfattelse væ- ret fremherskende, at det bedste Middel til at begunstige den naturlige Udvikling af Produktion og Handel bestaar i gradvis at formindske Toldskrankerne, som i Øjeblik- ket udgør alvorlige Hindringer for en rati- onel Organisation af Produktion og Han- del i de forskellige europæiske Lande.

Efter min Mening er dette den rigtige Opfattelse, og jeg er glad over at konsta- tere, at den lidt efter lidt antages af næ- sten alle Økonomer og Statsmænd, som be- skæftiger sig med dette Problem. Ganske vist har den sidste Krise i Praksis frem- kaldt en Bevægelse i modsat Retning og saa smaat genoplivet andre Meninger selv i den teoretiske Diskussion. Jeg tror imidlertid, at de Erfaringer, som man vil gøre ved at forsøge i Fredstid at anvende det Regule- ringssystem, som var nødvendigt under den store Krig, vil vise, at vi endnu ikke er i Stand til saaledes at dirigere det øko- nomiske Livs Udvikling.

Efter min Mening vil den betydeligste Opgave for Regeringerne bestaa i at afskaffe og mindske de kunstige Skran- ker. Det tilkommer da i første Linie de Handlende og de store økonomiske Organi- sationer, de nationale og internationale Sammenslutninger og de kooperative For- eninger at organisere hvert Lands Produktion og Udvekslingen af Varer mellem de forskellige Lande paa den hensigtsmæssig- ste Maade.

Dette udelukker ingeniunde, at Sam- fundet meget ofte ved dertil egnede Midler kan lette Producenternes og de Handlendes Bestræbelser, og det udeluk- ker heller ikke, at de offentlige Myndig- heder har Pligt til at vaage over, at de store økonomiske Sammenslutninger ikke erhverver en saadan Magt, at de er fristede til at misbruge den.«